

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 685/2025-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **PONECO, s.r.o.**, Jesenná 12, Prešov, IČO 36 707 996, zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 20Co/17/2022-999 z 19. septembra 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/77/2024 z 30. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 20Co/17/2022-999 z 19. septembra 2023 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2Cdo/77/2024 z 30. júla 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavnej sťažnosti predchádzala ústavná sťažnosť sťažovateľky, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom č. k. III. ÚS 448/2010-48 z 13. apríla 2011, ktorým vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne

konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8Co/138/2009, 8Co/139/2009 z 21. januára 2010; uvedený rozsudok ústavný súd zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Ústavný súd sa stotožnil s námietkou sťažovateľky, že v rámci súdneho sporu vedeného Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8C/258/2006, ktorého predmetom bola žaloba mesta Prešov (ďalej len „žalobca“), proti sťažovateľke (žalovanej) o určenie vlastníckeho práva ku konkrétne špecifikovaným nehnuteľnostiam, tento nemohol ako predbežnú otázku posudzovať platnosť, resp. neplatnosť dobrovoľnej dražby, na základe ktorej sťažovateľka nadobudla vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam, pretože o neplatnosti dražby možno rozhodovať len v zmysle zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“), ktorý v § 21 ods. 2 jednoznačne ustanovuje: „V prípade, ak boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Právo domáhať sa určenia neplatnosti dražby zaniká, ak sa neuplatní do troch mesiacov odo dňa príklepu...“. Dospel k záveru, že podstata konania, t. j. určenie, či žalobca je, alebo nie je vlastníkom sporných nehnuteľností, nebola zo strany všeobecných súdov dosiaľ vyriešená, naopak, ich rozhodnutím o predbežnej otázke (neplatnosť dobrovoľnej dražby) bol obídnený účel pôvodného konania.

3. Po vrátení veci na ďalšie konanie krajský súd výrokom I rozsudku č. k. 20Co/123/2011-545, 20Co/51/2012 z 30. októbra 2012 potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 8C/258/2006-249 zo 7. apríla 2009 (ktorým určil, že žalobca je vlastníkom sporných nehnuteľností a sťažovateľku zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania) v spojení s dopĺňacím rozsudkom okresného súdu č. k. 8C/258/2006-331 z 18. júna 2009. Výrokom II vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože otázka, či nadobudnutie predmetu dobrovoľnej dražby podľa zákona o dobrovoľných dražbách na základe výkonu záložného práva predstavuje výnimku zo zásady, podľa ktorej nikto nemôže previesť viac práv, ako sám má, a či dobrovoľná dražba predstavuje spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka, je zásadného právneho významu.

4. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5Cdo/441/2012 zo 16. decembra 2015 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože vo veci rozhodol senát 20Co v nezákonnom zložení.

5. Krajský súd uznesením č. k. 20Co/1/2016-677, 20Co/2/2016 z 28. novembra 2016 rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, aby vyriešil otázku vlastníctva sporných nehnuteľností a posúdil prípadnú kolíziu ústavných hodnôt, princípu ochrany dobrej viery nadobúdateľa a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka.

6. Okresný súd výrokom I rozsudku č. k. 15C/10/2017-819 z 9. decembra 2020 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 15C/10/2017-952 z 7. marca 2022 určil, že žalobca je vlastníkom sporných nehnuteľností. Výrokom II sťažovateľku zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania. Ustálil, že sporné nehnuteľnosti v čase smrti poručiťky – [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] neboli reálne v jej vlastníctve, a preto ani nemohli prejsť na

dedičku [REDAKOVANÉ]. V zmysle zásady *nemo plus iuris* dedička nemohla uzavrieť platnú kúpnu zmluvu, kde ako kupujúci vystupoval [REDAKOVANÉ] a v dôsledku toho je absolútne neplatný aj následný prevod spočívajúci v kúpnej zmluve z 15. augusta 2006 na kupujúceho, obchodnú spoločnosť Cartes, s.r.o. Neplatná je tak aj zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam podpísaná dlžníkom, obchodnou spoločnosťou Cartes, s.r.o., a veriteľom obchodnou spoločnosťou BENC, s.r.o., a na jej základe uzavretá zmluva o vykonaní dražby z 28. novembra 2006. S poukazom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/20/2011 z 18. decembra 2012, ktorým judikoval (R 61/2014), že ak ten, ktorého vec bola dražená v rámci dobrovoľnej dražby, nebol jej vlastníkom, nestal sa vydražiteľ príklepom a zaplatením ceny dosiahnutej vydražením vlastníkom draženej veci, a to ani v prípade, že bol inak zachovaný postup podľa § 10 až § 33 zákona o dobrovoľných dražbách, okresný súd konštatoval, že niet dôvodu, prečo by sa zásada *nemo plus iuris* nemala vzťahovať aj na ďalší inštitút zmluvnej povahy, a to dobrovoľnú dražbu. Ani platná dobrovoľná dražba, proti ktorej nebola podaná žaloba o neplatnosť, nemôže spôsobiť nadobudnutie vlastníckeho práva vydražiteľom, ak navrhovateľ dražby alebo záložca nebol sám vlastníkom predmetu dražby. Ak teda dražba nepredstavuje originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, nie je platná ani zmluva o prevode sporných nehnuteľností medzi vydražiteľom a žalovaným uzavretá 8. februára 2007. Okresný súd dospel k záveru, že postup od prejednania dedičstva až po nadobudnutie vlastníctva sťažovateľkou bol koordinovaný a vopred naplánovaný sťažovateľkou, resp. jej konateľom. Išlo o konanie zjavne v zlom úmysle alebo rozpore s dobrými mravmi; cielené prevody mali za cieľ vyvolať dojem právne čistého nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, na ktorých je zriadený cintorín ako miesto odpočinku a piety, ktoré nemá byť predmetom obchodovania, čo svedčí o absencii dobrej viery sťažovateľky ako nadobúdateľky sporných nehnuteľností.

7. Krajský súd výrokom I rozsudku č. k. 20Co/17/2022-999 z 19. septembra 2023 rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením okresného súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Výrokom II uložil sťažovateľke povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania. Uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca stratil svoje vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam; ich vlastníkom sa stal na základe rozhodnutia o vyvlastnení z 9. augusta 1977 v súlade s vtedy platnými právnymi predpismi, pričom okolnosť, či bol alebo nebol zapísaný do evidencie nehnuteľností, je vzhľadom na jej evidenčný charakter nepodstatná. So zreteľom na predmet sporu a účel, na ktorý sporné nehnuteľnosti slúžia, ani jeden z právnych predchodcov sťažovateľky nemohol byť ich dobromyseľným nadobúdateľom. Zvýraznil súvislosti týkajúce sa pôžičky a zmluvy o zriadení záložného práva, na základe ktorej sa realizovala dobrovoľná dražba, ako aj skutočnosť, že konateľ sťažovateľky pred prvým nadobudnutím v rade od [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ] uzavrel s [REDAKOVANÉ] 10. augusta 2006 zmluvu o postúpení pohľadávky, čo v súvislosti s prepojeniami jednotlivých aktérov všetkých prevodov spochybňuje konanie účastníkov týchto vzťahov, že postupovali čestne, bez zlého úmyslu a v súlade s dobrými mravmi. Skutočnosť, že [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], resp. [REDAKOVANÉ] svedčil zápis na liste vlastníctva, s ktorou sa sťažovateľka a jej právni predchodcovia uspokojili, svedčí o tom, že nekonali dostatočne obozretne a v záujme starostlivo zisteného objektívneho stavu veci.

8. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Vytkla mu, že sa neriadil závermi nálezu

ústavného súdu č. k. III. ÚS 448/2010-48 z 13. apríla 2011 (bod 2) a v tejto súvislosti naformulovala aj dve právne otázky, od ktorých vyriešenia závisel napadnutý rozsudok, pri ktorých riešení sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (sp. zn. 3Cdo/272/2007, sp. zn. 2Cdo/66/2008 a sp. zn. 3Cdo/186/2010). Zotrvala na názore, že je vlastníčkou sporných nehnuteľností, ktoré nadobudla kúpou od [REDAKOVANÉ] a vklad vlastníckeho práva ktorých do katastra nehnuteľností povolila príslušná správa katastra. Ak dobrovoľná dražba bola platná, vydražiteľ [REDAKOVANÉ] nadobudol vydražené nehnuteľnosti do svojho vlastníctva bez ohľadu na vlastnícke právo navrhovateľa dražby. Právni predchodcovia sťažovateľky sporné nehnuteľnosti nadobudli v dobrej viere, vychádzajúc z údajov katastra nehnuteľností a s dôverou založenou na konaní samotného žalobcu, ním prezentovaný skutkový stav, keď niekoľko rokov rešpektoval vlastnícke právo právnych predchodcov sťažovateľky. Tretiu nastolenú právnu otázku sťažovateľka vymedzila tvrdením nesprávneho právneho posúdenia bez odkazu na konkrétne ustanovenie Civilného sporového poriadku, pokiaľ ide o dovolacie dôvody, ako aj tvrdením porušenia práva na spravodlivý proces.

9. Najvyšší súd výrokom I uznesenia sp. zn. 2Cdo/77/2024 z 30. júla 2025 (doručeným sťažovateľke 3. septembra 2025) dovolanie sťažovateľky ako celok odmietol podľa § 447 písm. f) CSP. Výrokom II rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti sťažovateľke. K sťažovateľkou tvrdenej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že z rozhodnutia krajského súdu a rozhodnutia okresného súdu nevyplýva, že by svoje rozhodnutia založili na konštatovaní, že dražba sporných nehnuteľností (určenie vlastníctva ku ktorým je predmetom sporu) je neplatná. Krajský súd ani okresný súd nekonštatovali porušenie zákona o dobrovoľných dražbách a nevztiahli si na seba oprávnenie rozhodovať o platnosti (resp. neplatnosti) dražby, ktoré súdu patrí iba v prípade, ak je v zákonnej lehote oprávnenou osobou podaná žaloba o neplatnosť dražby (§ 21 zákona o dobrovoľných dražbách). Svoje rozhodnutia založili na riešení právnej otázky – aplikácie zásady *nemo plus iuris* z dôvodu, že zistili vlastníctvo žalobcu k sporným nehnuteľnostiam na základe vyvlastňovacieho procesu z roku 1977, a to v kontexte kolízie ústavných hodnôt, princípu ochrany dobrej viery nadobúdateľa a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. Od záverov vyplývajúcich z nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 448/2010-48 z 13. apríla 2011 (bod 2) sa teda neodklonili. Sťažovateľkou nastolenú prvú a druhú právnu otázku najvyšší súd nepovažoval za otázku, ktorú krajský súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Poukázal na to, že v otázke prelomenia zásady *nemo plus iuris* a s tým súvisiaceho nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa došlo k zjednoteniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to prostredníctvom uznesenia veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia sp. zn. 1VOBdo/2/2020 z 27. apríla 2021. Aj ústavný súd sa v otázke riešenia konfliktu princípu *nemo plus iuris* s princípom ochrany dobromyseľného nadobúdateľa prikláňa k uprednostneniu zákonom predpokladaných spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva, pričom uprednostnenie práv nadobudnutých v dobrej viere úplne nezatraca, ale vzhľadom na zásadu právnej istoty aplikáciu tohto princípu pripúšťa iba vo veľmi obmedzenej miere (IV. ÚS 468/2023). Najvyšší súd konštatoval, že pri tretej právnej otázke sťažovateľka nešpecifikovala, či pri jej riešení sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, či v danom prípade ide o právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dosiaľ vyriešená nebola, alebo o právnu otázku, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

II. Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] podrobne opisuje priebeh napadnutého konania, o určenie vlastníckeho práva ku konkrétne špecifikovaným nehnuteľnostiam a namieta, že napadnutý rozsudok krajského súdu aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sú jednoznačne v rozpore so záväzným právnym názorom ústavného súdu vysloveným v náleze č. k. III. ÚS 448/2010-48 z 13. apríla 2011 (bod 2). Zastáva názor, že v danom prípade došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, a tým aj k porušeniu zásady právnej istoty. Sťažovateľka dôvodne vychádzala z toho, že je vlastníčkou sporných nehnuteľností, keďže žiaden súd v konaní podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách nevyslovil, že dražba, ktorá sa konala 11. januára 2007, na ktorej základe nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam vydražiteľ – právny predchodca sťažovateľky, je neplatná. Skutočnosť, že všeobecné súdy opätovne posudzovali otázku, že „nikto nemôže previesť na iného viac práv, než má sám“, ktorá bola s konečnou platnosťou záväzne vyriešená skoršou judikatúrou najvyššieho súdu, znamená, že týmto svojím postupom porušili základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 20Co/17/2022-999 z 19. septembra 2023 (bod 7) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/77/2024 z 30. júla 2025 (bod 9) založená na tvrdení o nerešpektovaní záverov nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 448/2010-48 z 13. apríla 2011 (bod 2) vydaného vo veci sťažovateľky (bod 10).

12. Keďže východiská rozhodovania ústavného súdu o ústavných sťažnostiach (čl. 127 ods. 1 ústavy) sú sťažovateľke známe, ústavný súd ich nepovažoval za potrebné opakovať. Len na doplnenie uvádza, že súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, čo znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu:

13. Postup krajského súdu v odvolacom konaní bol zavŕšený vydaním napadnutého rozsudku, proti ktorému sťažovateľka podala mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako súd funkčne príslušný. Aj keď najvyšší súd dovolanie odmietol, náležite

preskúmal existenciu dovolacích dôvodov formulovaných sťažovateľkou, ňou vznesenými námietkami sa vecne zaoberal a podal k nim aj patričné vysvetlenie.

14. Právomoc najvyššieho súdu na preskúmanie rozsudku krajského súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti, preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

15. Otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázku posúdenia prípustnosti dovolania vníma primárne ako otázku interpretácie (obyčajného) zákona, pričom v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa, samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

16. Zákonným limitom na posudzovanie obsahu podaného dovolania je § 440 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi. Tento postup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu ich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom opravných prostriedkov je v dispozícii strán konania (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck. 2022. s. 1616 – 1620.).

17. Viazanosť dovolacími dôvodmi znamená, že dovolací súd môže skúmať dovolacie dôvody len v rozsahu, v akom boli vymedzené, je teda viazaný tým, čo dovolateľ považuje za nesprávne (II. ÚS 277/2021). Ústavný súd pri preskúmaní rozhodnutí dovolacieho súdu z pohľadu posudzovania obsahu dovolania vyslovil, že úlohou najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho je pokúsiť sa autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku (I. ÚS 336/2019, I. ÚS 115/2020, IV. ÚS 15/2021, IV. ÚS 253/2024), ale na druhej strane nemožno dotvárať vec na úkor procesnej protistrany (III. ÚS 278/2022). Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc (III. ÚS 580/2021, III. ÚS 198/2022). Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky. Proti nadmernému formalizmu pri posudzovaní procesných úkonov účastníkov civilného konania sa ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti vymedzuje (II. ÚS 135/04, III. ÚS 564/2021). V tejto myšlienkovvej línii konštatuje, že procesný predpis (Civilný sporový poriadok) nevyžaduje, aby dovolací dôvod bol označený aj konkrétnym číslom paragrafu (§ 420, resp. § 421). Naopak, z § 431 ods. 2 a § 432 ods. 2 CSP vyplýva spôsob, akým je potrebné konkrétny dovolací dôvod vymedziť.

18. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia v kontexte obsahu dovolania podaného sťažovateľkou ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd pri svojom rozhodovaní o dovolaní podľa

§ 420 písm. f) CSP správne vychádzal z toho, že rozsudok okresného súdu a rozsudok krajského súdu nemožno posudzovať izolovane, ale spoločne, teda že tvoria jeden celok. Je evidentné, že pokiaľ ústavný súd v náleze č. k. III. ÚS 448/2010-48 z 13. apríla 2011 (bod 2) všeobecným súdom vytkol, že podstata konania, t. j. určenie, či žalobca je, alebo nie je vlastníkom sporných nehnuteľností, nebola z ich strany vyriešená, uvedený nedostatok v ďalšom priebehu konania odstránili, pričom, aplikujúc zásadu *nemo plus iuris* v kontexte kolízie ústavných hodnôt, princípu ochrany dobrej viery nadobúdateľa a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka dospeli k záveru, že žalobca nadobudol vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam na základe vyvlastňovacieho procesu z roku 1977, čo konštatoval aj najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia. Pokiaľ sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že zásada *nemo plus iuris* bola s konečnou platnosťou záväzne vyriešená skoršou judikatúrou najvyššieho súdu, ústavný súd uvádza, že najvyšší súd správne poukázal na to, že v otázke prelomenia zásady *nemo plus iuris* a s tým súvisiaceho nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa došlo k zjednoteniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to prostredníctvom uznesenia veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia sp. zn. 1VOBdo/2/2020 z 27. apríla 2021. Nič nemožno vytknúť ani poukazu najvyššieho súdu na to, že aj ústavný súd sa v otázke riešenia konfliktu princípu *nemo plus iuris* s princípom ochrany dobromyseľného nadobúdateľa prikláňa k uprednostneniu zákonom predpokladaných spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva, pričom uprednostnenie práv nadobudnutých v dobrej viere úplne nezatraca, ale vzhľadom na zásadu právnej istoty aplikáciu tohto princípu pripúšťa iba vo veľmi obmedzenej miere (IV. ÚS 468/2023). Za ústavne konformný a udržateľný preto ústavný súd považuje záver najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP vo vzťahu k dvom nastoleným právnym otázkam z dôvodu ich nevymedzenia spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, ako aj tretej nastolenej právnej otázke, pri ktorej sťažovateľka nevymedzila konkrétny dovolací dôvod, čo v ústavnej sťažnosti ani nepoprela.

19. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako také, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, a keďže nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, je možné uzavrieť, že nie je spôsobilé relevantným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny ani jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Ak sa sťažovateľ s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

21. Námietku porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu sťažovateľka v ústavnej sťažnosti osobitne neodôvodnila.

22. Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníčkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom (PL. ÚS 33/95). Tento článok Ústavy Slovenskej republiky nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vzťahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov,

právnické osoby slovenské i zahraničné a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastníť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie Ústavy Slovenskej republiky treba vykladať tak, že každý má právo vlastníť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený (PL. ÚS 38/95).

23. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu